

Nieuw gezicht in Jeruzalem

Vanaf 1 december is drs. Albert Groothedde MA aangesteld als de 'representative' van het Centrum voor Israëlstudies in Jeruzalem. Hij, zijn vrouw Martha en hun vier kinderen bereiden zich voor op het werk dat zij in Jeruzalem zullen gaan doen.

Na een interim-periode waarin ds. Rien en Pietie Vrijhof in Jeruzalem hebben gewerkt, krijgt de post van Israëlconsulent nu weer een vaste opvolger voor opnieuw een periode van zes jaar. Op 8 november werd onder grote belangstelling officieel afscheid genomen van ds. Aart en Tineke Brons, die de afgelopen zes jaar in Jeruzalem veel contacten hebben onderhouden. Op diezelfde avond werden de Grootheddes voorgesteld als hun opvolgers.

Betrokkenheid

Groothedde heeft theologie gestudeerd in Utrecht, Kampen en Apeldoorn. Ook studeerde hij Internationale Betrekkingen in Groningen en heeft hij ruime journalistieke ervaring. Hij werkte onder meer als redacteur voor het *Reformatorisch Dagblad* en als chefredacteur voor uitgeverij De Banier. Hij weet zich samen met zijn vrouw geroepen om de verbondenheid met het Joodse volk gestalte te geven in woord en daad. Het is voor ons als kerken van grote betekenis dat er iemand is in Jeruzalem, die een gezicht geeft aan onze betrokkenheid op Israël. Zo krijgt het samen leven uit de belofte en in het verbond een concrete gestalte. Bijzonder dankbaar zijn we dat de familie Groothedde al direct een visum kreeg, zodat ze zich nu in alle rust kunnen voorbereiden op de overgang naar Jeruzalem. Onder meer omdat de post van Israëlconsulent bij de vorige overgang even vacant was, heeft het destijds zeven maanden geduurd voordat ds. Brons een visum kreeg om naar Israël te vertrekken. Mede dankzij zijn goede

voorbereiding en de inspanningen van ds. Vrijhof kon het visum nu voortvarend worden geregeld: menselijke inspanningen die op een bijzondere manier gezegend zijn.

Eerste ervaringen

Zelf schrijven Albert en Martha over hun eerste ervaringen:

Bij aankomst in Israël beseffen we: we zijn hier niet zomaar op vakantie. Dit wordt het land waar we hopen te gaan wonen. Een visum moet dat mogelijk maken. Bij de immigratiedienst wachten we op onze beurt. Zullen we het visum daadwerkelijk ontvangen? Gelukkig is de ambtenaar hulpvaardig. Een kwartier later is de barrière geslecht. We toeren met z'n zessen door woonwijken, stoppen bij speeltuintjes en kopen salafel. 'Papa, mama, ze hebben hier ook speeltuintjes!' We kijken elkaar glimlachend aan. Natuurlijk mag een bezoek aan de Klaagmuur niet ontbreken. Ook de kinderen beseffen het: deze plek is bijzonder. Zoon Albert (6 jaar) loopt achterstevoren weg van de muur; zo hoort het ziet hij. Een botsing met een andere bezoeker kan ternauwernood worden voorkomen. De vragen komen later:

'Uit welke boeken lezen de Joden eigenlijk bij de Klaagmuur?' en 'Waarom bewegen ze zo bij het bidden?' De vragen raken een deel van ons toekomstige werk: luisteren naar en leren van het Joodse volk.

We wandelen door het Joodse gedeelte van de oude stad. Bij een Talmoedschool klinkt gezang door het openstaande raam. Op straat is het een gezellige drukte. De blonde koppies van onze kinderen vallen op. 'Waar komen jullie vandaan?' vraagt een orthodoxe Jood nieuwsgierig. Er volgt een vriendelijk gesprek. 'Geef Heer dat we hier luisterend en lerend tot zegen mogen zijn.'

Beschikbaar

De datum van de uitzending en de verhuizing zijn bij het schrijven van dit artikel nog niet vastgesteld. Vanaf het moment dat de familie Groothedde in Jeruzalem aan het werk is, zullen ook data bekend worden van de eerste tournee in Nederland, waarop u hen kunt uitnodigen voor een presentatie in uw gemeente. <

Verrijkende ontmoetingen

Op een afscheidssymposium voor onze afzwaaiende Israëlconsulent ds. Aart Brons blikte ik terug op wat de ontmoetingen in Jeruzalem met het levende Jodendom mij als predikant hebben gebracht. Er lijkt geen direct verband met het gemeentewerk te zijn. Toch hebben deze ontmoetingen mij geweldig verrijkt, juist met het oog op het predikantswerk. Waar zit hem dat in?

1. De Bijbelse lijn.

In de kerken lijken er soms maar twee opties te zijn. Of Israël hangt er een beetje bij, of het is het stokpaardje geworden van een groepje liefhebbers, die haast over niets anders kunnen spreken. De contacten in Israël bewaren voor beide uitersten. Voor mij hebben de ontmoetingen eraan bijgedragen dat Israël de plek krijgt die het Bijbels gezien moet hebben: als volk van God, waaraan God ook nu nog trouw is en zal zijn, maar waar ook node de vrede en verzoening van Messias Jezus wordt gemist. Geen verheerlijking dus van alles wat Israël is en heet. Wel de verheerlijking van Jezus Christus, die echter niet werkelijk gekend kan worden wanneer je het Joodse volk vergeet.

2. Geloven in een permanent spanningsveld.

Rondom de ontmoeting van Joden en christenen uit de heidenen ligt een voortdurend spanningsveld. Wat geeft een heidenchristen eigenlijk het recht om Jezus als de Messias aan te prijzen ten overstaan van Joden? Hun zit immers de verwachte komst van de Messias in het bloed? De apostel Paulus somt in Romeinen 9 allerlei voorrechten op. Toch vervolgt diezelfde Paulus in Romeinen 10: 'Broeders, de oprechte wens van mijn hart en mijn gebed tot God voor Israël is gericht op hun zaligheid. Want ik getuig van hen dat zij ijver voor God hebben, maar niet met het juiste inzicht.' Dit spanningsveld wordt vlees en bloed wanneer je deze Israëlieten ontmoet. Ik denk met name terug aan de ontmoetingen met rabbijnen en hun studenten. God is hen zo nabij en zij zijn zo nabij God. Je voelt je heel bescheiden worden. Zeker ook omdat je weet dat er uit naam van het evangelie zo vaak Joden zijn vermoord. Hoe kan het evangelie voor hen ooit nog een goede boodschap worden en als zodanig ook worden ervaren? Er is veel geduld voor nodig om te bouwen aan vertrouwen en dat vertrouwen vervolgens ook niet te beschamen.

Tegelijk is er ook moed nodig. Moed om ons niet te schamen voor dat evangelie. Want het gaat wel om het al of niet verkrijgen van zaligheid. Daarvoor is het juiste inzicht nodig, schrijft Paulus. Met dat inzicht bedoelt hij de gerechtigheid van God, geopenbaard in Jezus Christus. Het is de gerechtigheid die toegerekend wordt uit genade en door het geloof eigen wordt gemaakt. Die gunnen we Israël hartstochtelijk. Dit vermenigvuldigt ons gebed voor dit volk.

3. Gelovig leren omgaan met het Woord van God.

Er woedt op dit moment een soms emotioneel en heftig debat in Nederland over de vraag wat gereformeerde hermeneutiek is. Hoe maken we de vertaalslag van wat toen en daar werd opgeschreven naar vandaag? De ontmoeting met het Jodendom biedt langs twee wegen belangrijke inzichten in dit debat. Ten eerste kan de visie op Israël en op de verhouding tussen Oude en Nieuwe Testament heel goed gebruikt worden om helder te krijgen wat iemands positie is. Laat predikanten eens kort formuleren welke plek het levende Jodendom heeft in Gods heilsopenbaring en je weet meteen hoe iemand met de Bijbel als gezaghebbend Woord van God omgaat en hoe hij de verhouding Oude en Nieuwe Testament ziet. Ten tweede is mij opgevallen hoe vroom Joden omgaan met de Schriften. De uitleg van teksten is voortdurend onderwerp van discussie. Toch gebeurt dat binnen de bedding van het gezaghebbend spreken van God. Er is ruimte om ook dát te laten staan en na te volgen waarvan men Gods genadige en leven gevende bedoeling niet kan achterhalen. De ontmoeting met het Jodendom is voor mij ook een belangrijke impuls geweest om de Schriften zo te lezen en te blijven lezen. <

